

A Kúria a dr. Berecz Sándor ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Kléber István ügyvéd által képviselt I.r. és II.r. alperesek ellen kártérítés megfizetése iránt a Fővárosi Munkaügyi Bíróságnál 2.M.3594/2006. szám alatt megindított és másodfokon a Fővárosi Törvényszék 51.Mf.638.872/2012/3. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen az alperesek által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán a 2014. április 2. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 51.Mf.638.872/2012/3. számú ítéletének felülvizsgálati kérelemmel érintett azon rendelkezését, amellyel a Fővárosi Munkaügyi Bíróság 2.M.3594/2006/52. számú ítélete megállapítását, miszerint az I.r. alperest a felperes által 2005. március 7-én elszenvedett balesetért 100 %-os mértékű kártérítési felelősség terheli, helybenhagyta, hatályon kívül helyezi, e körben az elsőfokú ítéletet megváltoztatja és megállapítja, hogy az I.r. alperest a felperes ezen balesetéért 80 %-os mértékű kártérítési felelősség terheli.

A jogerős ítéletnek a nem vagyoni kártérítésre vonatkozó rendelkezését hatályában fenntartja, egyebekben nem érinti.

Kötelezi az I.r. alperest, hogy fizessen meg a felperesnek - tizenöt napon belül - 10.000 (tízezer) forint és 2.700 (kettőezer-hétszáz) forint áfa felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi az I.r. alperest, hogy fizessen meg az államnak - felhívásra - 60.000 (hatvanezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

I n d o k o l á s

A felperes a keresetében az I.r. alperes által közölt rendkívüli felmondás jogellenességének megállapítását, ennek jogkövetkezményei alkalmazását, szabadságmegváltás megfizetését, a 2005. március 7-én bekövetkezett munkabalesetével összefüggésben vagyoni és nem vagyoni kárai megtérítését kérte.

Az I. rendű alperes 163.000 forint megfizetésére irányuló viszontkeresettel élt.

A Fővárosi Munkaügyi Bíróság 2.M.3594/2006/52. számú ítéletében megállapította, hogy az I.r. alperes a felperes jogviszonyát jogellenesen szüntette meg, a felperes munkaviszonya az I.r. alperesnél az ítélet jogerőre emelkedése napján szűnik meg. Kötelezte az I.r. alperest a felperes javára 4 havi átlagkeresetnek megfelelő kárátalány, felmondási időre járó munkabér és szabadság pénzbeli megváltására. Megállapította, hogy az I.r. alperest a felperes által 2005. március 7-én elszenvedett balesetért 100 %-os mértékű kártérítési felelősség terheli. Kötelezte az I.r. alperest 1.000.000 forint nem vagyoni kártérítés, 744.000 forint táppénz és elérhető kereset közötti különbözet, valamint dologi kiadás megfizetésére. Marasztalta az I.r. alperest a felperes javára

ügyvédi munkadíjban, valamint az állam javára kereseti illetékben és előlegezett költségben. A felperes nem vagyoni kártérítés után igényelt kamat megfizetésére irányuló keresetét, valamint az I.r. alperes viszontkeresetét elutasította. Megállapította, hogy a II.r. alperessel szemben, amennyiben az I.r. alperes elleni végrehajtás eredményre nem vezet, minden külön intézkedés nélkül az ítélet végrehajtható.

Az elsőfokú bíróság által megállapított, a felülvizsgálati eljárásban is irányadó tényállás szerint a felperes 2005. március 1-jétől állt az I.r. alperes alkalmazásában segédmunkás munkakörben. A felperes munkaköri leírást nem kapott, a munkáltató munkaköri alkalmassági vizsgálatra nem küldte. 2005. március 7-én munkavégzés közben balesetet szenvedett, melyből eredően 2005. március 7. - 2006. március 7. között táppénzen volt. 16 %-os mértékű munkaképesség-csökkenése alapján baleseti járadékban részesült 2006. március 7-étől 2008. március 6-áig terjedő időtartamban.

Az I. rendű alperes a felperes munkaviszonyát 2006. március 27-én keltezett felmondással - felmondási idő nélkül - megszüntette, őt a Munkaügyi Központnál vezetett munkavállalói nyilvántartásból 2006. március 24-ével kijelentette. 2006. május 12-én kelt iratával a felperes kérésére ismételten kiadott egy „a munkaviszony megszüntetésének ismételt indokolása” tárgyú iratot. A munkaviszony megszüntetés indokául a felperes munkaképesség-csökkenésére, emiatt nehéz fizikai munkavégzés alóli mentességére, a munkavégzés során történő szeszes ital fogyasztásra, a megrendelővel történő vitájára, emiatt a megrendelés felmondására hivatkozott.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az I.r. alperes többszöri felhívás ellenére nem bizonyította, hogy a felperes mikor, mely magatartásával, milyen kötelezettségét szegte meg, továbbá nem igazolta, hogy a felperesnek a jogviszony megszüntetésekor mennyi volt az átlagkeresete.

A munkaügyi bíróság bizonyítottanak találta a felperes állítását, miszerint a jogviszony megszüntetésére azért került sor, mert a felperes munkavégzési képessége megváltozott, de a munkáltató nem ajánlott fel erre tekintettel megfelelő munkakört.

Az I. rendű alperes nem vitatta, hogy a felperes részére az alkalmaztatás ideje alatt szabadságot nem adott ki, és azt nem is váltotta meg. Erre tekintettel kötelezte az I.r. alperest a munkaviszony jogellenes megszüntetése esetén járó, az Mt. 100. §-ban foglalt jogkövetkezmények megfizetésére, valamint a szabadság pénzbeni megváltására.

A munkaügyi bíróság a csatolt alvállalkozói szerződés alapján megállapította, hogy az I. rendű alperes vállalkozót a balesethez vezető munkálatok során teljes felelősség terhelte a munkavédelem, a biztonsági előírások, a munkajogi törvények betartásáért. A felperest, mint az I.r. alperes alkalmazottját 2005. március 7-én munkavégzés közben érte a baleset. Az alperes a perben nem tudta bizonyítani, hogy kizárólag a felperes elháríthatatlan magatartása

volt a baleset bekövetkezésének az oka, valamint azt sem, hogy a munkavégzési helyen kizárólag az I.r. alperes alkalmazottja vagy megbízottja volt jogosult utasítást adni, a megrendelőé nem. A baleset napján a felperes az I.r. alperes által vállalt munkálatok körébe eső tevékenységet végzett, ennek során érte a baleset a munkahelyén. Az I.r. alperes - a sikeres kimentés hiányában - 100 %-os mértékben felel a felperest a balesetből eredően ért károkért. A perben beszerzett igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján megállapította, hogy a felperes 2005. március 7-én a középső, felső harmad lábszártörését szenvedte el. Ezen sérülésből a végállapota a balesettől számított kb. fél év után alakult ki. A baleseti eredetű munkaképesség-csökkenése 16 %-os, amely 2008. január 1-jét követően is fennáll. A felperes össz-szervezeti szempontból mért egészségkárosodásának mértéke 40 %.

A felperes a balesetet megelőzően bár hajléktalan életmódot folytatott, azonban fizikai munkával rendszeres jövedelemre tett szert. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a perbeli balesetből eredően meglévő egészségkárosodása következtében korábbi munkálkodását feladni kényszerült, így elesett az általa korábban megszerzett, fizikai munkából származó rendszeres jövedelemtől. Ezért 1.000.000 forint nem vagyoni kártérítést talált arányban állónak a felperest ért sérelemmel az ítélethozatalkori piaci- és árviszonyok mellett.

Az alperes által kétsésgbe nem vont felperesi állítás szerint a havi bruttó átlagkeresete 158.000 forint volt, ezen átlagkereset, valamint a részére kifizetett táppénz-különbözet címén kötelezte az I.r. alperest.

Marasztalta az továbbá a mankó megvásárlásából eredő dologi kár összegében is.

Az I.r. alperes nem tudta bizonyítani, hogy a felperes részére milyen jogcímen, továbbá, hogy a II.r. alperes a beltagjaként, vagy magánemberként fizetett ki 163.000 forintot, ezért a viszontkeresetet elutasította.

Elutasította az I.r. alperes azon bizonyítási indítványát, hogy kutassa fel a K. Kft. tagjait, szerezzé be az építési naplót, illetve hallgassa meg a portafeladatot ellátó személyt, mivel az indítvány előterjesztésével késedelmeskedett. Az alperesi munkáltatónak törvényben írt kötelezettsége a munkahelyi balesetek kivizsgálása. Amennyiben az I.r. alperes e kötelezettségét teljesítette volna, úgy kellő bizonyítékkal rendelkezett volna ahhoz, hogy védhető jogi álláspontot terjesszen elő. Ennek hiányában maga teremtette meg azt a helyzetet, hogy megfelelő dokumentáció a perbeli balesettel összefüggésben nem állt rendelkezésre.

Az alperesek fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Törvényszék 51.Mf.638.872/2012/3. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének a rendkívüli felmondásra, a táppénz és az átlagkereset közötti különbségre vonatkozó kereseti kérelmek tárgyában a pert megszüntette, és e tekintetben az elsőfokú ítélet erre vonatkozó

rendelkezéseit hatályon kívül helyezte. Az ezt meghaladó elsőfokú ítéleti rendelkezéseket megváltoztatta, és az I.r. alperest szabadságmegváltás címén 120.000 forint, nem vagyoni kártérítés címén 600.000 forint megfizetésére kötelezte, mely összegbe beszámítani rendelte a felperes I.r. alperessel szemben fennálló 163.000 forint tartozását. Megállapította, hogy a felek maguk viselik az első- és a másodfokú költségeiket. Kötelezte az I.r. alperest az állam javára elsőfokú és fellebbezési illeték, valamint az állam által előlegezett részköltség megfizetésére megállapítva, hogy a fennmaradó szakértői költséget és tanúdíjat az állam viseli. Az elsőfokú bíróság ítéletét egyebekben helybenhagyta.

A felperes a fellebbezési tárgyaláson elállt a táppénz és az átlagkereset közötti különbözetre, valamint a rendkívüli felmondás jogellenességének megállapítására és jogkövetkezményeire irányuló kereseti kérelmetől, ezért a Pp. 251. § (1) bekezdés alapján a Pp. 157. § e) pontjára tekintettel rendelkezett a törvényszék ezen kereseti kérelmekről.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, de az alkalmazandó jogszabályok téves értelmezésével nem megfelelő álláspontra helyezkedett, és érdemben nem helytálló döntést hozott. Ezért az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdés alapján változtatta meg az átlagkereset, a szabadságmegváltás, a nem vagyoni kártérítés összegére, valamint a viszontkeresetre vonatkozóan.

A felperesnek a fellebbezési tárgyaláson tett előadására tekintettel az átlagkeresetet 88.000 Ft/hó összegben állapította meg figyelemmel arra is, hogy az I.r. alperes vitatta ugyan a felperes előadását, de nem nyilatkozott arról, hogy mennyi volt a felperes átlagkeresete. A felperes ezen nyilatkozatát pedig az alperesek által csatolt okiratok is alátámasztották.

Az 1992. évi XXII. törvény (régí Mt.) 140/A. § (1) bekezdés b) pontjára tekintettel az I.r. alperest terhelte a bizonyítás, hogy a felperes részére a szabadságot kiadta. E kötelezettségének nem tett eleget, ezért a másodfokú eljárásban megállapított átlagkeresettel számítottan marasztalta az I.r. alperest a 30 nap szabadság pénzbeli megváltása összegében.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy az I.r. alperes 2005. január 20-án vállalkozási szerződést kötött a P.B.F.V.É.SZ. Kft-vel. Ennek pontja rögzítette, hogy a vállalkozó teljes felelősséggel tartozik a munkavédelmi és a biztonsági előírások, a munkajogi törvények betartásáért. A felperest 2005. március 7-én munkavégzési területen érte a baleset, amelyért az Mt. 174. § alapján az I.r. alperes felelősséggel tartozik, így a 177. § (2) bekezdésben foglalt nem vagyoni kár megfizetésére is köteles.

A munkavédelemről szóló 1993. évi XCIII. törvény 64. § (1), (4) és (5) bekezdése, valamint a 65. § (1) bekezdése előírásainak az I.r. alperes nem tett eleget, elmulasztotta a munkabaleset kivizsgálását. Ezért az ebből eredő következményeket a felperes terhére nem lehet róni, azaz utólag nem hivatkozhat a munkáltató a

felperes kizárólagos elháríthatatlan magatartására.

Megalapozott az elsőfokú bíróság döntése, miszerint az I.r. alperes kárfelelősségét 100 %-os mértékben állapította meg. Ugyanakkor az 1.000.000 forint összegű nem vagyoni kártérítést eltúlzottnak találta. Álláspontja szerint önmagában az egészség sérelme megalapozta a felperes nem vagyoni kártérítési igényét. Az általa elszenvedett sérülések azonban nem voltak olyan mértékűek, amelyek a felperes igényével összeegyeztetően arányban álltak voltak. A nem vagyoni kártérítés összege körében nemcsak a kár nagysága, de maga „a személyi kár” bekövetkezése is becslésen alapul, amelynek objektív mércéje nincs. A mérlegelésnél a sérelem által előállt konkrét, egyedileg megállapítható hátrányoknak és azok súlyának van jelentősége. A másodfokú bíróság figyelembe véve az összes körülményt, kiemelten az egészségkárosodás romlásával felmerülő hátrányokat, a szakértői véleményben foglaltakat, valamint a felperesnek a saját egészsége megőrzésével kapcsolatban tanúsított magatartását 600.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezte az I.r. alperest.

A felperes a per során elismerte, hogy az I.r. alperes a részére kifizetett 163.000 forintot, de azon hivatkozását, miszerint ebből 70.000 forintot visszaadott, nem tudta bizonyítani. Ezért a másodfokú bíróság az I.r. alperes által megfizetett 163.000 forintot beszámította a felperes részére fizetendő szabadságmegváltás és nem vagyoni kártérítés összegébe.

Az alperesek a felülvizsgálati kérelmükben a jogerős ítélet hatályon kívül helyezésével a felperes teljes keresetét elutasító új határozat meghozatalát kérték a felperes perköltségben marasztalásával.

Jogsabálysértésként az Mt. 174. § (2), (3) bekezdés, a Pp. 206. § (1) és (3) bekezdés megszegésére hivatkoztak.

Álláspontjuk szerint a munkabaleset kivizsgálásának elmulasztásából nem következik, hogy a baleset nem a felperes kizárólagos magatartása miatt következett be. A bizonyítékok éppen arra engedtek következtetni, hogy a felperes volt az, aki kizárólagosan közrehatott a baleset bekövetkezésében. Utalással az MK. 29. és 31. számú állásfoglalásra, valamint az 1959. évi IV. törvény (régi Ptk.) 4. § (4) bekezdésében foglaltakra is másodlagosan kármegosztás alkalmazását kérték.

Az eljáró bíróságok figyelmen kívül hagyták a felperes személyes előadását a baleset bekövetkeztének módjára; azt, hogy a pert megelőzően a felperes nem élt kárigény bejelentéssel; B.J. és S.CS.M. tanúvallomását a baleseti jegyzőkönyv felvételének körülményeire; B.J. és F.L. vallomását a felperes munkafeladataira. Ezekből megállapítható, hogy a felperest nem arra a munkára vették fel, amelynek során a baleset érte. A fővállalkozó által adott utasítás alapján végzett munka során bekövetkezett balesetért a munkáltató nem felel, mert az az ő szempontjából elháríthatatlannak minősül. A balesetet kizárólag tehát a károsult felperes elháríthatatlan magatartása okozta azzal, hogy a munkahelyi

feladatához, feladatköréhez nem tartozó munkát végzett engedély és utasítás nélkül.

Az alperesek álláspontja szerint a beszerzett szakvélemény nem szolgáltat elegendő bizonyítékot az egészségkárosodás mértékére, abból nem tűnik ki, hogy mennyiben vette figyelembe a szakértő a felperes magatartásának szerepét az elhúzódó gyógyulásban. A 16 %-os baleseti eredetű egészségkárosodás mellett felsorolt betegségei az idős korral együtt járnak. A felperes fájdalmai - a traumatológiai lelet alapján is - a sérülés és a természetes kopás összegződéséből származnak.

Hivatkozásuk szerint a felperes vétkes közrehatására tekintettel legalább kármegosztásnak van helye a perbeli esetben. Ennek pedig kihatással kell lennie a nem vagyoni kártérítés mértékére. A beszerzett szakvélemény szerint is a felperes sérülésének gyógyulása fél év alatt bekövetkezhetett, ehhez képest egy évet töltött táppénzes állományban. A bíróságok a nem vagyoni kártérítésnél nem értékelték kellő súllyal a felperes közrehatását, figyelmen kívül hagyták az Mt. 174. § (3) bekezdésében foglaltakat. Az ügyben hiányos bizonyítás alapján megállapított okszerűtlen jogi következtetés levonásával történt meg az alperesek marasztalása. A felperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában fenntartására, az alperesek perköltségben történő marasztalására irányult.

A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint részben alapos.

Az I.r. alperes a perben nem vitatta, hogy a felperest egészségkárosodásához vezető baleset a munkaviszonnyal összefüggésben, azaz a munkavégzés helyén, munkaidőben érte. A felperes tehát az Mt. 174. § (4) bekezdésben foglalt bizonyítási kötelezettségének eleget tett.

Az I.r. alperest terhelte a perben az Mt. 174. § (2) bekezdés alapján annak a kétséget kizáró bizonyítása, hogy a kárt kizárólag a munkavállaló károsult elháríthatatlan magatartása okozta, ezért mentesül a kárfelelősség alól; valamint hogy a kár - legalább - részben a munkavállaló vétkes magatartására vezethető vissza [Mt. 174. § (3) bekezdés].

Az eljáró bíróságok a rendelkezésre álló bizonyítékokat helytállóan értékelték, amikor megállapították, hogy a munkáltató nem mentesül a kárfelelősség alól. Nem volt ugyanis megállapítható, hogy a kárt kizárólag a felperes elháríthatatlan magatartása okozta.

E körben helytállóan értékelték az I.r. alperes és a P.B.F.V.É.SZ. Kft.-vel 2005. január 20-án kötött vállalkozási szerződés pontját a munkavédelmi és biztonsági előírások alperesi munkavállalókkal történő betartatása körében.

A munkáltatót a szerződéses kikötéstől függetlenül az Mt. 102. § (1) - (3) bekezdésben foglaltak alapján az egészséges és biztonságos munkavégzés feltételeinek biztosításával terheli a foglalkoztatás kötelezettsége, továbbá köteles a munkát úgy megszervezni, hogy a munkavállaló a kötelezettségeit teljesíteni tudja, és biztosítania kell részére a munkavégzéshez szükséges

tájékoztatást és irányítást, valamint a szükséges ismeretek megszerzését.

Peradat, hogy a felperes részére az alperes munkaköri leírást nem adott. Munkavégzését rendszeresen nem ellenőrizte, hiszen a baleset bekövetkezésekor sem tartózkodott a helyszínen a bt. képviselője (alperesi előkészítő irat). A perben nem volt egyértelműen megállapítható, hogy a felperesnek a munkavégzésre az alperes képviselőjében ki és mire vonatkozóan adhatott utasítást. F.L. nem állt az I.r. alperes alkalmazásában (jegyzőkönyv, 2. oldal), a felperes által munkairányítóként megnevezett G.J. (jegyzőkönyv, 3. oldal) kilétének tisztázására, meghallgatására a perben nem került sor. Ezért helytálló az eljáró bíróságok következtetése, miszerint a reá háruló bizonyítási teher ellenére az alperes kétséget kizáróan nem igazolta a mentesüléséhez vezető azon hivatkozását, miszerint a felperest engedély nélkül, utasításellenesen, munkakörébe nem tartozó feladat végzése közben érte a baleset.

F.L. az alperes állítását annyiban alátámasztotta, hogy az építési törmelék, sőt takarításával kapcsolatos feladatokat a felperesnek a konténer körül kellett végeznie. A baleset pedig a konténernél érte a felperest, továbbá - mindkét előadás szerint - a sített az emeletről kellett lehozni, a felperes hivatkozása szerint pedig az építkezésen konténerrel jött le a sített, amelyet daruval mozgattak.

A másodfokú bíróság a munkabaleset kivizsgálásának jogszabályellenes elmaradását helyesen értékelte a bizonyítás körében az alperes terhére, hiszen ennek hiányában az adott esetben utóbb a munkavállaló kizárólagos és elháríthatatlan magatartása mint kimentési ok kétséget kizáróan már nem volt bizonyítható.

Alappal hivatkozott azonban az I.r. alperes az Mt. 174. § (3) bekezdésben foglaltakra, a munkavállaló vétkes közrehatására. A baleset kivizsgálásának hiányában is a felperes vallomásából megállapítható, hogy a felperes cementes zsákokra állt fel, hogy a darura kötözött 3 méter hosszú, 15 cm vastag Dóka gerendákat kioldja. A zsákról történő lelépés közben esett rá a zsákon maradó lábára az egyik megindult gerenda. A feladat ekként történő, a munkafolyamat igényelte kellő stabilitást nem biztosító, azaz az élettapasztalattal kirívóan ellentétes módon való megvalósításával a felperes maga is közrehatott a baleset bekövetkeztében. E súlyosan gondatlan, azaz vétkes magatartása miatt közrehatását a balesetben a Kúria 20 % mértékűnek ítélte. Erre tekintettel a 100 %-os munkáltatói felelősséget megállapító elsőfokú ítéleti rendelkezést helybenhagyó jogerős ítéleti döntést megváltoztatta, és kármegosztást alkalmazott.

Alaptalan azonban a felülvizsgálati érvelés a nem vagyoni kártérítés vonatkozásában. A másodfokú bíróság helyesen foglalt állást arról, hogy a nem vagyoni kártérítés összegének megállapításánál kármegosztás nem alkalmazható (BH.2006.96).

A másodfokú bíróság az orvosszakértői véleményben foglaltak alapján a felperest a munkabalesetből ért egészségkárosodására, azzal összefüggésben jelentkező életvitelbeli elnehezültségre, az

életmódban történő hátrányos változásokra, valamint a gyógyulást hátráltató felperesi közreható magatartásra tekintettel, a kellő mértéktartás elvét is figyelembe véve a 34/1992. (VI.1.) AB határozatban foglaltakra is tekintettel helyesen állapította meg a nem vagyoni kártérítés összegét.

A másodfokú bíróság az csatolt igazságügyi orvosszakértői véleményt helytállóan értékelte. Ebben a szakértő akként nyilatkozott a felperes gyógyulási folyamatáról, hogy a gipszrögzítés időtartama alatt (kb. 12 hét) teljes mértékben kizárt volt a felperes fizikai munkavégző képessége, ezt követően pedig újabb 12 hétig korlátozott volt, mely korlátozottság fokról fokra csökkent a végállapot eléréséig, körülbelül fél évig. A nem vagyoni kártérítés összegének megállapításánál pedig a szakvéleményt is figyelembe véve értékelte a másodfokú bíróság a felperes „saját egészsége megőrzésével kapcsolatban tanúsított magatartását”.

Mindezekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletnek az I.r. alperes teljes kárfelelősségére vonatkozó helybenhagyó ítéleti rendelkezését hatályon kívül helyezte, és az I.r. alperesre terhesebb 80-20 %-os kármegosztást alkalmazva állapította meg a munkáltatót terhelő kárfelelősség mértékét. Erre tekintettel az elsőfokú ítéletet a Pp. 275. § (4) bekezdés alapján megváltoztatta, míg a felülvizsgálati kérelemmel érintett nem vagyoni kártérítésre vonatkozó rendelkezést hatályában fenntartotta, egyebekben a jogerős ítéletet nem érintette (szabadságmegváltás, permegszüntetés, II.r. alperes mögöttes felelőssége).

A Pp. 81. § (1) bekezdés alapján marasztalta a túlnyomórészt pervesztes I.r. alperest a felperes felülvizsgálati költségében, míg a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdés alapján kötelezte a felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére.

Budapest, 2014. április 2.

Dr. Hajdu Edit s.k. a tanács elnöke, előadó bíró

Dr. Tallián Blanka s.k. bíró, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. bíró

A kiadmány hitelével: Nné tisztviselő